

Въ стаята влѣзоха двама селени, цѣли побѣлѣли отъ снѣгъ. Отецъ Николай ги разпита подробно.

— Да идемъ. Трѣбва да идемъ, каза той. Грѣхота е да го оставимъ непричастенъ. Вие се посгрѣйте, па и азъ да се поприготвя.

Скоро отецъ Николай бѣше вече готовъ.

— Слушай, синко, каза той на Стефча, до Криводолето пжтътъ е около половинъ часъ. Има врѣме. Най-късно къмъ единадесетъ съмъ тукъ. Служба ме чака.

Каза, нави си гуглата и излѣзоха.

Сви се сърдцето на Стефча. Горкиятъ ми татко! . . Въ такова време! . . Ами ако не успѣе да си дойде навреме? Ами ако се загуби на връщане? И Стефчо се изправи предъ кандилцето и три пжти кротко се прекръсти. Следъ това разгърна една отъ бащинитѣ си църковни книги и почна да чете: „Който вѣрва въ Мене, нѣма да погине, но ще има вѣченъ животъ“ — прочете той на разгърнатата страница. Топло и леко стана на душата на Стефча. Той се опита да чете по-нататъкъ, но буквитѣ почнаха да се раздвояватъ, главата му натегна и той заспа.

Книгата едва се крепѣше на колѣнетѣ му. Не мина много и тя се струполи на земята. Стефчо трепна, но пакъ клюмна глава.

Изведнажъ той скокна като ужиленъ.

— Ами дупката край пжтя? Цѣли два метра дълбока! Стефчо бързо си навлѣче палтото.

— О, Боже, не вѣрвамъ татко да е падналъ въ нея!

Въ туй време часовникътъ започна да бие. Стефчо броеше ударитѣ:

— Единъ, два, три. . . единадесетъ! Не може да бжде!

Стефчо отиде до часовника. Да, часътъ бѣше наистина единадесетъ, а татко му още го нѣмаше.

— Падналъ е! Падналъ е, горкиятъ! Не може да бжде, иначе щѣше да си дойде. Ами сега? Кой ще му помогне?

Стефчо бѣше малко и решително момче. Той веднага реши:

Азъ ще го намѣря!

Той си нахлупи до надъ ушитѣ кожения си калпакъ, взе си тоягата и бързо излѣзе. Но още на пжтната врата се досѣти, че и фенерчето ще му дотрѣбва. Той отвори едно долапче и отъ тамъ извади бащиното си електрическо фенерче. Бързо затвори пжтната врата и хукна въ тъмната виелица.

Цѣлото село бѣше потънало въ пълненъ мракъ. Вѣтрътъ подемаше цѣли облаци снѣгъ и го хвъргаше ядовито право въ лицето на Стефча. Но Стефчо не се уплаши веднага. Отъ време на време той свѣтваше съ фенерчето си, стигаше до нѣкой познатъ зидъ, разбираше на кое е мѣсто и бодро поемаше напредъ.